

11. Novem. mesta, dne 18. junja 1873.

Dragi prijatelj!

Ljeto me je razveselilo Troje pisno, tembolj, ker ga nisem pričakoval. Tudi jak sem spisal pred jdnim mesecem pismo na Te, a odprtal ne, ker sem izgubil adresu. Tako si le Ti prvi, ki se zjorniš na enanca in prijatelja, ljubimskih dnij. Ko čitam in čitam Troje pismo, Zupanič, vidim, da se pač nisi dosti izpremenil, d listih časov; Otongna to, Otong na mnogo plat, Ramor ga obmes, novost Otong, pa se ne, ki se tako modernizirata, ostara le to, ker in to je dobro. Ja, Zupanič's spozna, jda in novostrujariskih prosvetov; čuvara uraka precenjeje, veš, kaj poves "kad ro gadeva izpo barciv". Morebiti porečeš na to, da se jak, kakor se vidi iz pisma, se slagamo s novostrujariskimi načeli. In popolnoma se nebiš motil. Toda ne odlay mi tega; upam, da odbravaš tudi v literaturi nobodo. Vaak po svop? Sicer pa: čitaj prilobno pesmi in v povelj bodeš, kakih načel sedravn. Morebiti jim so bvi ravno nasprotoval.

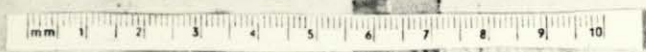
Delam malo, skoraj nič. To pa radi matere. Spravil sem se pred par meseci na novelo, delal nekaj poglavij, stvar mi se pla prav po vsiji upra. Ali snov je bila preobširna; videm, da ne bom č'nyo v jednem mesecu gotov in preložit som moral njeno izviditev. In po matere: izmed pričujkih pesnij si le nektere d radnjih mescev, druge od prej, tu pa sem bvi katero se Ti prenal. Ne bom Ti zatjeval, kako omni vrje, kako da bom delal pesmi po celostnom ispitju, kako jih bom več izvalil nego matice jajce, ker se mi zdé neumno prerokovati; in navadno se zgodi v takih slučajih bas nasprotno. Partinient... Vendar pa si ne moreš kaj, da k... upanja na lepš budinost, bržko se se nelim gimnazijskih spom dnijje velasti, da se bvi ispoenamo. Tamnj's otonemo, in podovne =

Oglede na Zuckarja ne vem, kaj bi rekel. Ne voyamom, arhi bilo enjim tako slabo. Nekaj časa molči, a kmalu se bo zopet oglasil. Sicer pa: Bog si gavedi, Bog si ga knaj. Lankar res lepó pesle. Vilo govoriyo kuper njega; Bog daj, da b' res kmalu izdal svoje pesmi in ravezal jezike vojim nasprotnikom.

Ti prideš tong v ljubljano. Ergo: se vidimo koptel prej ali št. Nicerar si bolj vie zelim. Saj veš, pismo je le pismo: vrt dudvika XIV: vse lepi obrano, poverano, pristručno, primaknyono, alles vrt dresient, in spanische stiepln endje chmunt. Liv pogovor pa je na krite telečnjake, selgo: Ranistre. Kakakor popijemo skapej nekaj čvinkov, prej ko se nãlvézemo

Dorogni! S'nyja bo moja glava na polne samih formel in številke. In potil se bom. Da med potom ne smukne skani luknjice tudi kakina formula ali številka pen, pojdi, prijatelj, v "Sankts'tefansdom" in pomôli za-me. Quid vetat nidentem dicere verum? Još nešto. Fizika, in ktere se poučim v fizikalicnih stvarih, je ravno sedaj, ko to pišem, zapustila cariki Dunaj, da me poseti. Kar a čast za-me!

Sicer pa vem, da si je vooog... meji sedenje. Ru ovuj strani (/) uče moje pesmi; vojue go pučakujoe visoko bobnečega žena. Naj jih njih vrednost (ali nevrednost) obravuje semelino usode. Lahko jih das natisniti v "Mladost", ki je nehala izhajati.

I.

Sum vira in zefiran
Pa gaja zelènega,
Zar kamna in sykklamni
In solnce rumenega
In dek vijóke, tvojó lice,
He sapica zène ga.
Miru mi ne morejo dati
Niti v zguogeneja.

Pak prideš čarodejka,
Dobit z apuščenega
Preljuba Kranjska kulejka,
Kae ven tebe vira studenega
Ni mi treba nobè ...

II.

Francetu Prešernu:

gletela v daljo nevstolaxenja, sred visin
V očeh globókih ljudskih tolecin
Najhujsa je bila urakena
Leté la dalec proč. A kje dobila je
Ljubezen z vesto? Kje dobila je?
Nad Kranjsko zopet se vrnila je,
In tóžko solce tam proléla je.

Oz čuj! Je nje je v rastel grom cvetóč.
Lume se listki poljubujejo,
In o ljubezni sladki v tihó noč
Kot ti, čuj, slavski mi vedihujejo.

III.

Zapuščeni.

Se lani ova ljubila se,
A letoš rmodila se
Je ljubica moja.
In se je zema in se ni rozi.
Pa že pride k meni njen lep mes.
Ej, lep mes, lepa gospa.
Preljubi moj, padeš ...
Moja ženka bo poročila noč.
In takó je se ojal repóč:
"Naredi mi zibko pisano,
Ono jedno stran rozi narisan,
Na drugo pa nagelj rdeč;
Naj bo zibala naj bo sanjar,
Naj bo zibala naj bo pogonja,
In oja - tutajala."
In delam zibko pisano
Na jedno stran rozi narisan,
Na drugo pa nagelj rdeč;
Naj bo zibala naj bo sanjar,
Naj bo zibala naj bo pogonja,
In oja - tutajala.

In delam po tih dni, tih noč,
Pri mojem oči ehoja ni
Oh, kot da vidim, se mi ži,
Pred sabo čeno krato tu,
Vse mi je želje, vse nade nadu,
Vse mi je srečne dni ...

J. Kette

IV.

Roži.

Lepa roža
V svetli gredici, zelenem vrti
Sapica boža
Lice rumóni ti, ustni odpit.
Pesmi pa moje, zivahni metuljčki,
Ki so pripluli na tankih perutih,
Naj se na tonik potódiš bi krútič,
Naj bi poginili krasni metuljčki?
Ej, pa ne manajo mladi umirati,
Is, pa ne manajo krúti le na-te,
Oni si ločijo v svaje kosmate
gladke trebuščéke méda nakrati.
To so navihani mladi dukuljčki,
Tebi zastoj ee ne bodejo služili;
Drugi se bodejo rajse pridružili;
Kratek čas delah - krasni metuljčki.

Čuj, za bogom
Klopica. Pudeš ... vsaj za minuto? ...
ali pa za bogom,
Saj radi zéne ne pojcem pesn ...

K. Kette

Jae sam ne vem, kaj naj bi. Ti se vs bal in priobčil. Vse. Tega ne
morem; ni časa. Pa saj Ti se pišem, kakor i Ti meni; polagoma
jih redotóš se petčico. - Med Tvojimi pesnimi mi je najbolj
ugajala zadnja, a lepe so vse. - O vidi ... njih pesni je kedo
"načopal".

Tvoj aveti prijatelj

Dragotin Kette

Zdravstvuj!

V.

Sonet.

V Krúpti.

Rumeno solnce zapuščim in grem
Po tóh dól, kje boji grób pokópn.
Blisóci v svetlobi lulej raznobójni,
Njen radi ti stojš, Jeruzalem.

O sveti Sijon, zopet te uzrem!
Druš pač na-te pòli mnogobójni,
A me za-me! Gled, strahónikov razbójni
Pogled mi brani; da na pragu mrem.

Te lučke, to so čívi mladi dnóvi,
Ta Kristus, pokopana je mladost.
Da, križana bila moja mladost.

Im vendar hvale bi slajal Jehóvi,
Da ustala bi kot On v zaveti nóvi,
No, čas je veini čražnik v nje sladkosti.